ప్రియంవద ఓ స్త్రీ. స్త్రీ అంటే నేటి స్త్రీ కాదు. కొన్ని వందల ఏండ్ల నాటి స్త్రీ. బ్రాందీ విస్కీలు .. బీర్లు, బార్లు. బ్రోతల్ హౌస్‌లు... దొంగనోట్లూ......దాహపు చూపులూ ....సామ్యవాదాలూ...ప్రజాస్వామ్యాలూ....విప్లవాలూ ..ఎలక్షన్లూ... ఓట్లూ... వచ్చనోట్లూ... వగైరాలు ఏమీ తెలియని నాటి కాలం స్త్రీ

ప్రియంవద నర్తకి; డాన్సర్- అంటే కాబరే డాన్సరు కాదు. కథకళీ నర్తకి కాదు. సింహాలలాంటి రాజుగారి ముందు నక్కలూ, తోడేళ్ళూ, గద్దగూబలూ వంటి ఆయన "సబ్జక్ట్సు" ముందు నాట్యం చేసి రంజింపచేసే విశాల నయనాల జింకలాంటి నర్తకి. మరిచిలాంటి మిసను. మిసను లాంటి మగువ.

రాజనర్తకి. 'రాజ'- ఆ పదాన్ని ముందు తగిలిస్తే ఎంత చెత్తకైనా గొప్ప విలువ. రాజనర్తకి....రాజగురువు. రాజవైద్యుడు.. రాజపోరుకు ...రాజ పతిత ...

ప్రియంవద కళ్ళు మూసుకొని పడుకుంది. పడుకున్నట్లు కళ్ళు మూసుకుం ఆలోచిస్తోంది గుర్రాల మలమూత్రాలతో కంపు కొడుతున్న సైనికుల అశ్వశాలల్లో మూగిన ఈగల్లా....ఆమె మదిలో ఆలోచనలు మెరుస్తున్నాయి. "ఛీ' ఛీ' ఏమిటీ బ్రతుకు? పాడు బ్రతుకు! రోత పుట్టు

తరం తరం నిరంతరం!

సి.హెచ్.జె. సత్యానందకుమార్

తోంది."

"ఏ ? నీకేం తక్కువ చెప్పు? కోరిన వెంటనే అన్నీ సమకూర్చే మహారాజులవా రున్నారు నీకేం కొదవ?" శవంలోని బేతాళుడి లా ఆమె లోని మరో ఆమె ప్రశ్న.

"ఛో! ఛో! ఛీ! ఛీ! నువ్వెప్పుడూ ఇంతే. కోరినవన్నీ యిస్తారా? ఏంటిస్తారు? నగలూ గట్రా....తి.డీ, గిండీ....చీరెలు... ఏదీ ఇవ్వమను. ఓ పసుపుతాడు, ఓ తాళి బొట్టు... ఓ నిండు మనసు....??

రాజుగారెందుకిస్తారు? నేను రాజనర్తకిని. ఆయన రాజశేఖరుడు. పోనీ, ఇంకే వెధవచేతనైనా కట్టించుతారా? రాజుగారు తలచుకుంటే ఏదైనా....ఛీ! ఛీ! అలా అయితే ఎలా? ఆయనముందు నే నాట్యమాడాలి....అది నా విధి. నా పొందులో ఆయన కరిగిపోవాలి. అది ఆయన హక్కు.

నేను నర్తకిని. వేశ్యను....అందచందాలను, ఒంపుసొంపులను రాజులకు, మారాజులకు అంకితం చెయ్యడానికే పుట్టుకొచ్చిన ప్రియంవదను"

చిన్నప్పుడు... పధ్నాలుగేళ్ళు వయసేమో!....రాజుగారి శయనాగారంలో అలంకరించడానికి చిత్రకారుడు రూపులు దిద్దుతున్న నగ్నసుందరి చిత్రంలా, వయసులో, సొగసులో జోరుగా మార్పులొస్తున్న తరుణం.

ఇంటికి రోజూ ఎందరెందరో వస్తూండే వారు. మంత్రులూ, దళవాయిలూ, వ్యాపారులూ....రత్నాల వర్తకులూ, ఉన్నతోద్యోగులూ....

"అమ్మా ఎవరే వీళ్ళంతా? ఎందుకే వస్తున్నారు?"–ప్రియంవద అమాయకపు ప్రశ్న. "కొన్నాళ్లు పోతే నీకే తెలుస్తుంది" అనేది తల్లి. కానీ వాళ్ళే మన నాధులు.... మన పోషకులు- పోషించే కుబేరులు....అని చెప్పేది కాదు. రానురాను కూతురే తెలుసు కోగలదని తెలుసామెకు.

"అమ్మా! నా స్నేహితులంతా వాళ్ళ నాన్నల గూర్చి చెపుతూంటారే? మరి మా నాన్నెవరే?" మరి చిన్న వయసులో ప్రియంవద తల్లిని అడిగిన ప్రశ్న.

"పిచ్చి ముండా! మనకు నాన్న లుండరు. దిక్కులేని వాళ్ళకు దేవుడే తండ్రి. నాట్యకత్తెలయిన కళాకారులకు కళాపోషకులే తండ్రులు తెలుసునా?"

"తెలుసు....తెలుసు...నా కొక్క నాన్నే మిటి? అందరూ నాన్నలే! అందరూ నాధులే!" పద్దెనిమిదేళ్ళ పడుచు ప్రాయం. సంగీతం గురువుగారు సంగీత పాఠాలు నేర్పటం, నాట్యాచార్యుల వారు నాట్యరీతులు బోధించడం పరిపాటే - ఆ రెండు వాళ్ళకు పెట్టుబడులు.

"వీధిలో కోలాహలం ఏమిటి?" గవాక్షం దగ్గరకు వెళ్ళి చూసింది ప్రియంవద. బాజాలు.. భజంత్రీలు....పల్లకీ..బోయీలు. పల్లకీలో నవ దంపతులు - అరె ఆ పెళ్ళి కూతురు మాలిని లాగుందే! అవునవును. మాలినియే! నాచిన్ననాటి స్నేహితురాలు మాలిని–పెళ్ళై వెళ్ళిపోతోంది. భర్త పెద్ద రత్నాల వర్తకుడు.

పెళ్ళి......చిన్ననాటి నెచ్చెలి పెళ్ళి చూసేందుకు మనిషిగా తనకు నిషేధం. పెళ్ళి పందిట్లో తాను ప్రవేశింప కూడదు. పవిత్ర కార్యం మయిల పడిపోతుంది. తను నర్తకి....వేశ్య. వేశ్య కూతురు. వేశ్య మనుమరాలు. వేశ్య ముని మనుమరాలు... వేశ్య... వేశ్య ...వేశ్య....తరతరాలుగా...

పెళ్ళి తరువాత పెద్దసభ. ఆహ్వానితులకు మహోల్లాసం, ఆహ్లాదం కలిగించడానికి నాట్య ప్రదర్శన. అందుకు నేను కావాలి. సభికుల్ని రంజింప జేయటానికి నాట్యకత్తె కావాలి. వేశ్యకావాలి. అప్పుడు పెళ్ళి మైల పడిపోదు... ఛి! ఛీ!

నాకూ ఓ తాళిబొట్టు........ఓ పసుపు తాడు....నాకూ నా వాడంటూ ఒక భర్త, కొందరు పిల్లలు....నాకూ నాదంటూ ఓ యిల్లూ....ఓ సంసారం!

ఛీ! ఛీ!....నీకెందుకే మొగుడు! మంటి గడ్డ! నీకెందుకు సంసారం? సంసారం

శ్శోభ

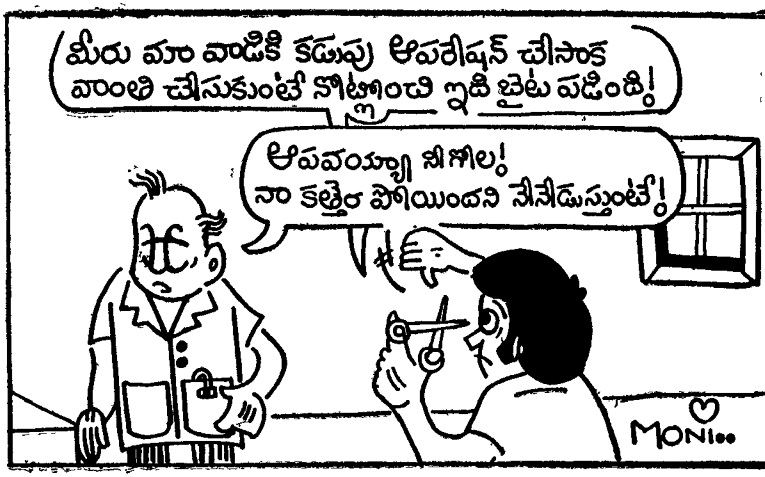

సాగరం. ఇలా హాయిగా....ఏ దిగులూ, బాధ్యత లేకుండా....సుఖంగా......అమర భోగాలు అనుభవిస్తూ .. బ్రతకలేవూ?" మళ్ళీ ప్రశ్నించింది తనలోని ఆమె-శవం లోని భేతాళునిలా!

రాజుగారి గాఢాలింగనంలో... కరిగిపోతుంటే...ఎన్నాళ్ళు? ఎంతకాలం? కలకాలం కాదే? భోగం దాని భోగాల? దాని అందం ఉన్నంత వరకే! రాజుగారి మోజు తీరినంతవరకే! తరువాత మరో ప్రియంవద. మరో పారిజాతం.

మరి నేనో! రాజుగారి నుండి మంత్రిగారికి, మంత్రిగారినుండి సేనాపతి గారికి, ఆయనగారినుండి మరో—గారికి ఆ మరో ....గారి నుండి ద్వారపాలకునికి ఆ తరవాత వీధిలోకి....కుక్కలు చింపిన విస్తరిలా....చివరికి కాటిలోనికి....!

రాజనర్తకి నుండి ...వీధి వేశ్యగా..... ఊరకుక్కగా...

ఆకాశం నుండి....పాతాళానికి....ఛీ! ఛీ! ఏం వ్యవస్థ? ఏమి బ్రతుకు?

పరువుగా బ్రతుకుదామన్న ఆశ.... కానీ తీరదు....నీతిగా ఉందామన్న కోరిక. కాని తీరదు....ఈ సమాజం ఓ సాలెగూడు. తప్పించుకోవటం అసాధ్యం.

కరవాలం లాంటి రాజుగారి కరకు చేతులు ...చురకత్తుల్లాంటి మంత్రి గారి కోరిక నిండిన కళ్ళు...బాకుల్లాంటి సభికుల కక్కుర్తిచూపులు...బాణాల్లాంటి లోకుల సూటీ పోటీ మాటలు...ఇవన్నీ మారవు వీటినుంచి తప్పించుకోలేను. ఈ వ్యవస్థ మారాలి!

మహారాజులూ ... మంత్రులూ.... రాజుగారి ఉపపత్నులు... ఉంపుడు కత్తెలు.... నర్తనశాలలూ... అన్నీ....అంతాపోవాలి. చచ్చిపోవాలి. గాలిలో కొట్టుకుపోవాలి. ధూళిలో కలిసిపోవాలి అగ్నిలో మండిపోవాలి.

అంతవరకూ.... నాకూ.... నాలాంటి ప్రియంవదలకు స్వేచ్ఛలేదు. కటకటాల్లేని బందిఖానాలాగ ఈ అందాల భవనాల నుంచి... పాతాళానికి కొనిపోయే మల్లెపూల పాన్పుల నుంచి....బంగారు పంజరాల నుంచి .. బురద గుంటలనుంచి....కులవ్యవస్థల నుంచి....కుళ్ళు సాంప్రదాయాల నుంచి....విముక్తి లేదు....స్వేచ్ఛలేదు.

మారాలి!మారాలి! ఈ వ్యవస్థ మారాలి. ప్రియంవద ఆలోచిస్తూనే కాలగర్భంలో

కలిసిపోయింది. కరిగిపోయే కాలం పరుగులు తీస్తూనే ఉంది.

○ ○ ○

పంకజం ఒక స్త్రీ. [illegible] ఒక దాసి. మామూలు దాసి కాదు. దేవదాసి. దేవాలయంలో.... గోపాలుని.... గోవిందుని [illegible].... [illegible].... దేవాలయాల్లో ప్రాణం ఉన్న [illegible] పూజింప [illegible]. ప్రాణం లేని దేవుళ్ళ ప్రాణం ఉన్న పూజారులు [illegible] ఆ దేవాలయాలకు [illegible] దేవదాసి.... పంకజం....

[illegible] దేవుడి వెనక [illegible].... [illegible].... నిలి[illegible].... దేవదాసి.... పంకజం....

పంకజం కళ్ళు మూసుకుంది. కళ్ళయితే మూసుకుంది [illegible] ని పనికోలేదు. ఆమె [illegible]. మనసు ఆలోచిస్తూంది. శివరాత్రి నాడు [illegible] జాగారం [illegible] కోలా[illegible].... [illegible] గోల.... ఆలో[illegible].... [illegible] గోల....

ఛీ! ఛీ! [illegible] ఇదీ ఒక బ్రతుకేనా? [illegible] మనస్సు [illegible].

ఏం? [illegible] తప్పు? ఎందుకు [illegible] న్నావ్? [illegible] మెదిలే పూజారుల [illegible] కోరాలే గాని — [illegible] ఆ లక్ష్మీదేవి [illegible] ధీమాగా అయిన. "స్త్రీ [illegible] పజేసే [illegible] వారు".... ఆ [illegible] మరో ఆమె హిత బోధ చేసింది.

ఛీ! ఛీ! [illegible] ఇంతే. నీకు బుద్ధి లేదు. [illegible] మెదు[illegible] రు? ఎన్నాళ్ళు? నాలో అందం [illegible]! [illegible] కంటె పడేసరికి! [illegible]గ్రహం వస్తే లక్ష్మీదేవి [illegible] ప్రియురాలి[illegible] దోచ[illegible], [illegible]గ్రహం వస్తే ఆ నగలే [illegible] పంపగలదు!

ఛీ! ఛీ! ఇదీ ఒక బ్రతుకేనా? దేవదాసి! దేవదాసి!

నాట్యం చేయాలి! తైతక్కలాడాలి. ఎక్కడ?....గుడిలో దేవుడిముందు కళ్లుండీ చూడలేని దేవుడి ముందు....రసికులైన మనుషుల ముందు ... శిల్పాల మధ్య... నగ్న శిల్పాల మధ్య....బూతుబొమ్మలమధ్య.... లక్ష్మి సరస్వతి, పార్వతులు. ఇందరు పతివ్రతలు ఒంటిమీద బట్టల్లేకుండా, నూలు పోగల్లేకుండా ఉన్నారా? ఓ దేవుళ్ళూ! మీ భార్యలు చీరెలు లేకుండా ఉంటే మీరు నవ్వుతూ నిల్చున్నారా?

సర్వసిరులు అనుగ్రహించే లక్ష్మి దేవికి చీరలు కొనుక్కోడానికి డబ్బులేదా?

సర్వజ్ఞాన శిఖామణి సరస్వతీదేవికి చీర కట్టుకోవాలన్న జ్ఞానం లేదా?

సర్వ జగత్తుకు ఆదిమాత పార్వతీ దేవికి చీర కట్టుకునే ఓపిక లేదా?

చీర కట్టుకోవాలన్న ధ్యాసలేదా? ఉంది! ఉంది!....ఉంది! వాళ్ళందరికీ ఉంది చీరలు కట్టుకోవాలన్న ఆశ, జ్ఞానం, ధ్యాస....ఉంది.

కానీ మనుషులు, రాజులు, రసికులు, కళాపోషకులు—వీళ్ళ కిష్టంలేదు. దేవతలకు చీరలు కట్టిపెట్టడం. అందుకే నగ్నశిల్పాలు దేవతలకే దిక్కు లేకపోతే, దేవదాసీలకు దిక్కెవరు? దేవదాసీలంటే పవిత్ర హృదయంతో దేవుడికి సేవలు చెయ్యాలి ...కానీ... కానీ....

ఓనాడు ఎవరూలేని సమయాన........ పూజారివారు....పాండురంగని గర్భగుడిలో నన్ను విగ్రహం వెనుకకు తీసికొనిపోయి, బలవంతంగా....

శ్రీకృష్ణుడు.... గోపాలుడు.... గోవిందుడు....

కదలక... మెదలక....నవ్వుతున్నాడు.. నన్ను చూసి నవ్వుతున్నాడు.

లోకం అంతా తగలబడిపోయినా నవ్వుతాడు....అవును... నవ్వడూ?....

తన పూజారికి కూడా.... తన బుద్ధులే వచ్చాయని చూస్తూ.... ఆనందిస్తూ........ నవ్వాడు. తరువాత—అమ్మా! అమ్మా!

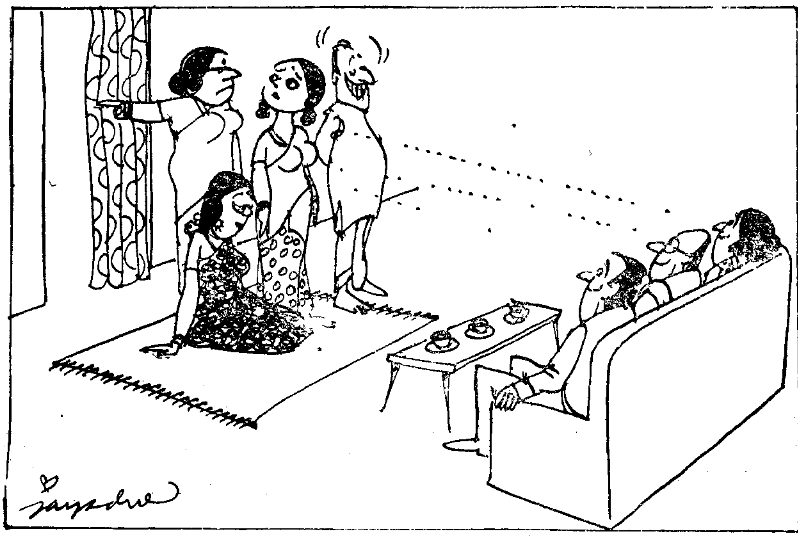

ఇలా జరిగిందే అని అమ్మదగ్గర ఏడిస్తే... దేవుడి తరువాత దేవుడంతటివారు. ప్రత్యక్ష దైవం-వారేం చేసినా మనం ఏమీ అన కూడదు. మనం దేవదాసీలం, వారు దేవుని దాసులు....వారు చెప్పినట్లు వినుకోవాలి! వారేం చేసినా మనం ఇష్టపడాలి.

నాడు ఏదో పండుగదినం.... గుడిలో ఉత్సవం...ఊరిలో సంబరం...కోలాహలం ...రాజుగారి ప్రతినిధి వచ్చారు. నేను నాట్యం చేశాను స్వామిముందు. రాజప్రతినిధి ముందు, పూజారిగారు ముందు, ఊరి జనాలముందు.... బూతు బొమ్మల ముందు నాట్యం చేశాను.

ఆనాడు పగలంతా నాట్యంచేసి అలసి, సొలసి రాత్రంతా రాజప్రతినిధుల చేతిలో నలిగి ఏమిటీ బ్రతుకు? ఏడుపొచ్చింది. కాని ఆయన దగ్గర ఏడ్చాను...నవ్వుతూ ఏడ్చాను - ఏడుస్తూ నవ్వాను... కానీ ఏడుపుకూ, నవ్వుకూ తేడా తెలియని ఆయన నవ్వుతున్నాననే అనుకున్నారు.

"చూశావా నా స్థితి ఎంత హీనంగా ఉందో ఏ మాటా విప్పకు!

ప్రశ్నించింది ఆమె [illegible] మరో ఆమెను.

ఆ తర్వాత మరో [illegible]. "నువ్వు చాలా సన్నితంగా ఆలోచిస్తున్నావ్. నీవు కలను వాస్తవంగా ఊహించుకొంటున్నావ్. అనుభవించాల్సిన జీవితం వదిలి విలపిస్తున్నావ్. పూజారి గారు ఉండగా నీకు భయం లేదు. [illegible] బోధ చేయబోయింది. [illegible]తల్లి.

[illegible] మొదటి కొస్తున్నావ్. [illegible] రు ఎన్నాళ్ళు ఉంటారు. చూశావా? ఆ వారిజను, కోమలిని, విమలిని, సుసను, వాళ్ళస్థితి చూశావా?

ఇప్పుడు....ఇప్పుడు.... ....ఎక్కడున్నారు? కానీకి, దమ్మిడీకి....పూట భోజనానికి ఒళ్ళు అమ్ముకుంటున్నారు

చూశావా? ఇది ఒక బ్రతుకేనా? ఏం? పూజారిగారి అనుగ్రహం ఉంటే, [illegible] ఉంటే ఆయన కొంపకే నన్ను కట్టబెట్టకూడదూ?

అమ్మో! కలలు! వేశ్యలు! వాళ్ళు దేవతలకు, దేవుని దాసులకు దాస్యం

చెయ్యడానికి గానీ - మానవులతో, కాపురాలు చెయ్యొచ్చా? అపచారం! పూజారి గారి అండ, చాటు ఉంది కాబట్టి సరిపోయింది. కాకపోతే ఊరిలో పెద్ద రైతు ...గ్రామపెద్ద .కొత్వాలు..... వీళ్ళంతా పెద్దపులుల్లా, తోడేళ్ళలా మీద పడి వుండేవారు చిన్నప్పట్నుంచి అనుకునే దాన్ని-నాకెందుకు పెళ్ళవదూ, నీ వెందుకు పెళ్ళాడ కూడదూ? నాకెందుకు తండ్రి లేడూ? నాకెందుకు ఇల్లు, సంసారం, పిల్లలూ....ఉండకూడదూ? అని, నన్నెవరు ఆదరిస్తారు? నన్నెవరు పెళ్ళాడతారు? మూలకలాన్ని ఏర్పర్చింది ఎవరు-అని.

ఇవన్నీ నాకు జవాబు దొరకని ప్రశ్నలు. కాని పెద్దలకవే ప్రశ్నల్లేని జవాబులు. అందుకే నాకందకుండా దాచేశారు జవాబులను. నన్ను ప్రేమిస్తారు. నన్ను కామిస్తారు. కాని నన్నెవరూ పెళ్ళి చేసికోరు. ఛి! ఛి! ఛీ! పోవాలి పోవాలి! ఈ దేవుళ్ళు దేవదాసీలూ...దేవాలయాలు పూజారులూ...ప్రత్యక్ష దైవాలు... నగ్న శిల్పాలు...బూతుబొమ్మలు పోవాలి! ఎగిరి పోవాలి. చచ్చి పోవాలి గాలిలో కొట్టుకు పోవాలి. అగ్నిలో మండి పోవాలి.

పంకజం ఆలోచిస్తూనే కాల గర్భంలో కలసి పోయింది. కరిగి పోయేకాలం-పరుగులు తీస్తూనే ఉంది.

o o o

పరిమళ నేటి సమాజంలో ఓ స్త్రీ. అందరిలా సంసారం చేసుకునే స్త్రీ కాదు. నలుగురిలా మొగుడితో సినిమాకి వెళ్ళి బాల్కనీలో మొగుడి ప్రక్కన కూర్చొని తానే హీరోయిన్లా ఫీలయే స్త్రీ కాదు. డాక్టరు మొగుణ్ణి డబ్భైవేల రూపాయలతో కొనుక్కున్న లక్షాధికారి కూతురు కానేకాదు. భర్త స్కూటరు కొనుక్కోటానికి నాలుగువేలు పంపమని-సగటుమనిషి, సాధారణగుమాస్తా అయిన తండ్రికి రాయలేక ఉత్తరాలు రాసే ఆడకూతురు అసలే కాదు.

ఆధునిక సమాజపు నిఘంటువు ప్రకారం పరిమళ వేశ్య....కులట.....పతిత.....చెడి పోయిన ఆడది .. సమాజానికి చీడపురుగు.. ప్రగతికి ప్రతిబింబం.

పరిమళ పడుకుంది కానీ నిద్ర రావటం లేదు. మున్సిపాలిటీ కాలువల్లోని దోమల్లాగ, పూర్ణా మార్కెట్లో కంపుకొడ్తున్న చేపలమీద ముసురుతున్న ఈగల్లాగ, ఆమె మనసులో, మెదడులో ఆలోచనలు రేగుతున్నాయి. ఆమె హాయిగా నిద్రపోవటం లేదు సాయంత్రంనుంచీ తెల్లవారుజాము వరకూ "డ్యూటీ" చేసి.

మల్లెపూవులు... ముసిముసి నవ్వులు.... కనుసైగలూ .. ..పైట రెపరెపలూ........ బేరాలూ....చీకటి గదులూ... దిలే ఆకారాలూ... పంటి గాట్లూ... బూతుకబుర్లూ, సారా కంపులూ.....పోలీసుల బీట్లూ..... విటులూ... బీటు పోలీసుల మామూళ్ళూ, పేరు తెలియని ప్రియులు...పికాసో పెయింటింగ్స్‌లా కదిలే సీడలూ....అర్ధరాత్రి రోడ్ల మీద పడిగ పులూ....సెకెండ్ షో జనాలూ.. పళ్ళికిలింపులు, సకిలింపులు....మళ్ళీ విటులు.. పల్చబడ్డ బేరాలు... ఆయాసంతో తేలి పోతూన్న శరీరం—చికాకుగా బరువెక్కుతున్న మనస్సు—!! ఈ రొటీన్ అనంతరం మరీ బేరాల్లేక ఎక్కడో కోడి కూయగా, ఆయాసంతో, అలసటతో, మేనువాల్చి నిద్ర పోవటానికి ప్రయత్నిస్తుంటే-రాని నిద్ర, పిలవని పేరంటంలాగా ఆలోచనలు, మనసంతా ఆలోచనలు...

ఛీ! ఛీ! ఏం బ్రతుకులు, ఇలా బ్రతికే కన్నా చచ్చినా బాగన్ను బ్రతికి ఏం బావుంటుంది తర్కించింది ఆమెలోని నిరాశావాది.

"కొందరు పుడ్తూనే చేతిలో దొంగ నోట్లతో పుడ్తారు. మరికొందరో పుడ్తూనే వ్యభిచారిణిగా పుట్ట లేదే! మంచీ మర్యాదా పరువూ, ప్రతిష్టా ఉన్న కుటుంబంలోనే పుట్టానే-నెలాఖరి రోజులలో పేదవాడి యిల్లు గాలించితే మచ్చుకైనా ఒక్క

ఏయ్యాపు గింజ ఎలా దొరకదో అలాగే.... అటు పది తరాలు-ఇటు పది తరాలు త్రిప్పి చూచినా మా కుటుంబంలో చెడ్డ పేరనే మచ్చ దొరకదే!!

జానకి పెద్దయ్యగారి కారు డ్రైవరు. పెద్దయ్య గారు "పెద్దయ్యగారు" కాబట్టి పట్నంలో, గ్రామంలో, పెద్ద మొత్తం మీదే ఆయనకు ఆస్తి పాసులుండేవి. ఆయనకు ఓ కొడుకు. పేరు ఆఁ! జగన్మోహన్ అమ్మకు తుయవా ధి. హాస్పిటల్ లో జీవితం. నన్నెలాగో పదో క్లాసు వరకు చదివి చారు నాన్న తరువాత నేనే మానేసాను ఇంట్లో పని చూసుకునే వాళ్ళు లేక.

వెంకటావు ఎక్కడనుంచి వచ్చాడో.. చిన్న దుకాణం తెరిచాడు-మా వీధిలో అందరితో కలుపుగోలుగా ఉండేవాడు. వెంకటావు మంచి వాడు. మా ఇద్దరికీ, పరిచయం యింది. అది ప్రేమగా మారింది.

ఇంతలో ప్రెసిడెంట్ అయి చని పోయాడన్నారు ఒంటరి దాన్నై పోయాను. ఎన్నాళ్ళు నుంచి కన్నేసి ఉన్నాడో-అదను చూచి జగన్మోహన్ బాబు నన్ను కాటేసాడు. నా శరీరం మలినమయిపోయింది నా శీలం పోయింది. వెంకట్రావ్ తో చెప్పి బాధ్యరు మన్నాను వెంకట్రావు నవ్వాడు. నవ్వి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. జరిగిన దానితో ప్రమేయం లేకుండా నన్ను పెళ్ళాడతా నన్నాడు పెళ్ళాడాక-పట్నానికి కాపురం మార్చేసాము. చిలకా గోరింకల్లా చిన్న గదిలో కాపురం. వెంకట్రావు ఏదో పనిచేస్తూండేవాడు. ఉదయం వెళ్ళి రాత్రికి వస్తూండేవాడు. ఏం పని చేస్తున్నాడో నే నడగలేదు. అసలు ఆ విషయం నేనెప్పుడు ఆలోచించలేదు.

ఓ రోజు....వెంకట్రావ్ ఎక్కడికో వెళ్ళి చాల సేపయింది. అంతలో తలుపు తట్టిన చప్పుడు. వెళ్ళి తలుపుతీశాను. ఎదురుగా ఓ పఠాయి మగాడు. చప్పున లోపలికొచ్చి తలుపులు మూసేశాడు. నేను వణికి పోయాను. బలవంతంగా నన్ను..నన్ను....

.. కొట్టాను... తిట్టాను. .చివరకు బతిమలాడాను వెంకట్రావు.... నా మొగుడు, వస్తే నిన్ను నరికిపోగులు పెడ్తాడన్నాను.

"అడు' ఆడ! నీ మొగుడటే? అడి కెన్నో పెళ్ళానివి? బో....బో... బోకరో డికి ఊరికిద్దరు పెళ్ళాలు. వాళ్ళందర్ని పట్నం తెచ్చి యాపారం చేస్తాడే ఆ వెంకట్రావుగాడు. నీతో 'చుకం' కోసం....అడికి ఇంకై రూపాయలు, అరకోడి....అరకాయ దక్షిణ యిచ్చాను అడు... అడు యిప్పుడు మస్తుగా తాగి....ఎక్కడో తందనా లాడు తుంటాడు."

"ఎతని నోటినుండి భరించరాని సారా కంపు.

సారా తాగిన పులిలా వాడు... పులికి చిక్కిన లేడిలా నేను వాడి కబంధ హస్తాల్లో .... నలిగిపోయాను

అలా .... నేను

జగన్మోహన్ చేతిలో—

వెంకట్రావ్ చేతిలో....

సారా కంపు గాడి చేతుల్లో ....

లెక్కలేనన్ని చేతుల్లో... నలిగి, నలిగి కులటగా మారిపోయాను." పరిమళ గతాన్ని నెమరువేసుకుంటోంది.

ఆమె... వాళ్ళు చేసిన క్షుద్ర యజ్ఞానికి ... ఓ సమిధ.

ఆమె .... వాళ్ళు పన్నిన దుర్మార్గపు వ్యూహానికి ఒక పావు.

పావు .... సమిధ....పరిమళ... పతిత.... ఆమె మనసు జోరుగా ఆలోచిస్తోంది. నీకు విముక్తి లేదా? నువ్వు తప్పించుకు పారి పోలేవా? లేదు....లేదు...అసాధ్యం.

ఆమె కళ్ళముందు తనలాంటి పతితలు

అద్దం

నిర్మోహమాటంగా
ఉన్నది ఉన్నట్టుగా
చూపడమే నా నైజం
అది చూసి
భరించలేక
పిచ్చెక్కి
ఎవరైనా నన్ను పగులగొడ్తే
ప్రతి ముక్కలోను
క్రీస్తులా జీవిస్తా
నిప్పులాంటి నా శీలంపై
బురద నీళ్లు జల్లే
ఘరానా పెద్ద మనుషుల ఎదల్లో
వజ్రాన్నై వ్రేలాడుతా
కలకత్తా కాళినై
భూనభోంతరాలు
ఏకమయ్యేటట్టు
నాట్యమాడుతా

సి. ఎమ్. మోహన్‌రావు

మెదిలారు....

పార్వతి....కనకం .... సుబ్బలక్ష్మి .... వసంత....

అందరివీ దగాపడ్డ జీవితాలే.

జరిగిపోయినవి జరిగిపోయాయి. భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించు....ఆలోచించు

కాలం కరిగిపోతుంది.....

దూరం చెరిగి పోతుంది.

మేలుకో నేస్తం... మేలుకో....ఎక్కడో చదివినమాటలు పరిమళ మదిలో మార్మోగుతున్నాయి. "ఏమిటి మేలుకోవడం? ఎవర్ని వేడుకోవటం? ఎక్కడికి చేరుకోవడం? ఏమిటి చెయ్యటం? ఎలా బ్రతకటం?

ఛీ! ఛీ! ఏమిటో యీ బ్రతుకులు ఎక్కడికో దూరంగా పారిపోయి బ్రతుకుదామంటే....నీడలా వెంటపడి పరిహసించే ప్రపంచం .... బ్రతకనివ్వని పోలీసులు .... బ్రతకనివ్వని పాత ప్రియులు....బ్రతకనివ్వని కొత్త చూపులు....

ఎక్కడైనా మర్యాదగా బ్రతుకుదామంటే కనిపించరే ఆదరించే నాథులు... కనికరించే ప్రభువులు....

ఈ వ్యవస్థ మారాలి. వ్యభిచారం నశించాలి!

వ్యభిచార గృహాలను ఎత్తివేయాలి. వ్యభిచారులను జైల్లో పెట్టి చెయ్యి దులుపుకునే చట్టం మారాలి! న్యాయం మారాలి. వెంకట్రావ్‌లూ .... జగన్ మోహన్‌లూ... బ్రోతల్ హౌస్‌లూ .... లాడ్జింగ్‌లూ .... రైడింగ్‌లూ వగైరాలు పోవాలి, గాలిలో ఎగిరిపోవాలి. ధూళిలో కలిసి పోవాలి .... మంటల్లో మాడి మసై పోవాలి.

ప్రియంవద ఎలుగెత్తి అరచింది. .... వ్యవస్థ మారాలని. మారింది. రాజులూ రాజ్యాలూ .... రాజవర్తకులు .... ప్రియంవదలు చరిత్ర పుటలలో చెరగని మరకల్లా శాశ్వతంగా మిగిలిపోయారు.

పంకజం పుట్టింది.

పంకజం ఎలుగెత్తింది .... వ్యవస్థ మారాలని .... మారింది. పూజారులనూ దేవదాసీలను .... కాలం దూరంగా విసిరి వేసింది.

పరిమళ పుట్టింది.

పరిమళ ఎలుగెత్తింది....వ్యవస్థ మారాలని ... మారొచ్చు ... మారకపోవచ్చు ఈ సమాజం .... ఈ వ్యభిచార గృహాలు ఈ వ్యవస్థ .... ఈ వికృత నీడలు ... ఈ అసహాయులైన వేశ్యలు ... ఈ చేదు నిజాలు....

*